

Căsătoria-uniune și creație a lui Dumnezeu

de Ionel Cadar

Din câte cunoaștem din Biblie, din cuvântul lui Dumnezeu, există o singură afirmație despre uniunea căsătoriei, afirmație făcută de însuși Dumnezeu o dată înainte de căderea omului în păcat (Genesa 2:24) și de trei ori după aceea (Matei 19:5; Marcu 10:7 și Efeseni 5:31). "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup".

Voi încerca să explic mai jos conceptele de "lăsare" sau părăsire a părinților și de "alipire" sau unire a soților după căsătorie, precum și ce înseamnă libertate în căsnicie.

Este bine, frumos și înălțător ca cei doi posibili parteneri, cei doi soți, să cunoască din timp aceste concepte cât și accentele puse de Dumnezeu pe diferitele părți ale planului Său, cum ar fi și libertatea în căsnicie.

Astăzi mai mult ca oricând există prea multe căsnicii nefericite. Din zece căsnicii, cinci ajung la divorț pentru că numai dragostea nu-i de-ajuns, pentru că se neglijează scopul suprem a lui Dumnezeu din această uniune distinctă între doi oameni.

Scopul lui Dumnezeu din această uniune este de a-i îndruma pe soți să-și "lase" tatăl și mama. Ce înseamnă aceasta? În primul rând nu înseamnă a-i abandona sau a-i neglija. Acum la bătrânețe, părinții au nevoie mai mare de grija copiilor, de afecțiunea lor. Neglijând părinții, neglijezi "poruncile lui Dumnezeu" care spun, îngrijește și "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău" (Exod 20:12).

A-ți "lăsa" tatăl și mama după căsătorie nu înseamnă a te muta neapărat în altă parte. Distanța fizică nu ar trebui să afecteze atitudinea de responsabilitate față de părinți. Dimpotrivă, trebuie să știm, că ceea ce ne leagă în suflet e mai presus, decât distanța ce ne desparte

A-ți "lăsa" părinții implică desigur, schimbarea completă a relației cu aceștia. Înseamnă a stabili o relație adultă cu aceștia. Înseamnă, că trebuie, să fii mai preocupat de ideile și opiniile partenerului tău de căsnicie, decât de ale părinților tăi. Înseamnă că nu mai trebuie să fii complet dependent de părinți pentru împlinirea unor nevoi sentimentale, pentru încuviințare în decizii, pentru sfătuire și asistență. Înseamnă a elimina orice atitudini nepotrivite față de părinții tăi și a încheia exemplar orice conflicte ale trecutului înainte de a te uni cu consoarta ta. Însemna, a nu încerca să-ți schimbi soțul/nevasta după preferințele lor sau pentru că nu le place cum sunt. Înseamnă să faci din relația ta cu partenerul din căsnicie (relația soț-soție) relația ta umană prioritară.

În căsnicie ar trebui, cititorule, să te preocupe să continui să fii un fiu bun, sau o fiică bună, dar mai întâi trebuie să fii preocupat în a fi un soț sau o soție bună. Copiii au nevoie de părinți, care să le demonstreze cum se trăiește în căsnicie, care să le arate cum să fie soți și părinți buni.

O datorie sfântă a părinților este de a-și pregăti copiii pentru viață, pentru a ști să se descurce în căsnicie. Copiii nu trebuie să ajungă ca adulții niște dependenți emoționali de părinții lor. De asemenea și voi părinții trebuie, să fiți pregătiți sufletește pentru ziua despărțirii de copiii voștri, învățând să faceți lucruri împreună și să vă adânciți relația de prietenie. Când copiii voștri se căsătoresc, nu trebuie să încercați să le coordonați viețile. Trebuie să-i îngăduiți tânărului soț să devină capul familiei sale, să ia singur deciziile majore ale casei, în ce privește ajutorul potrivit să se aștepte a-l primi mai întâi de la soția lui și nu de la părinți. Ea este principalul ajutor și sprijin. La fel, trebuie să vă încurajați fiica să dependă de soțul ei pentru călăuzire, ajutor, companie și afecțiune.

Planul lui Dumnezeu pentru căsătorie este ca soțul și soția să se "alipească" unul de celălalt. În zilele noastre, căsătoria este privită ca un contract bazat nu pe un jurământ înaintea lui Dumnezeu, ci pe condiția că problemele pe care le vor întâmpina cei doi să nu fie prea mari, ca să nu le poată face față singuri. De îndată ce această condiție este încălcată, se consideră divorțul. Jurământul a devenit partea religioasă a căsătoriei, dar cea practică este influențată de puterea omenească a partenerilor de a stăvili atacul asupra sentimentelor, a unității lor și a plăcerilor lor. Descompunerea instituției familiei a devenit atât de profundă încât unii au sugerat reînnoirea anuală a certificatului de căsătorie, iar alții propun evitarea întocmirii acestui act, tocmai din cauza șanselor extrem de mari ca acesta să nu fie respectat.

Pentru prea mulți căsătoria este o chestiune de conveniență sau de șansă. Este uneori privită ca o etapă temporară în dobândirea libertății individuale. Totul depinde de soarta, sau de cât de puternice caractere sunt cei doi parteneri. Însă, nu așa a plănuit Dumnezeu căsătoria. El a rânduit-o să fie o relație permanentă, durabilă și stabilă. El spune că dorește ca soțul și soția să se "alipească" unul de celălalt (Marcu 10:7-9). Și atunci, căsătoria devine o chestiune nu de șansă, ci de alegere conștientă și deliberată, atunci căsătoria nu este o chestiune de conveniență ci de obediență, deci de ascultare, atunci căsătoria nu este o chestiune de urșită, ci de cât de mult cineva vrea să se apropie de Dumnezeu, care este liantul unei

asemenea uniuni. Cu cât soții se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât se vor apropia mai mult unul de celălalt.

Definirea biblică a căsătoriei este făgăduința pe care și-o fac bărbatul și femeia de a-și fi credincioși indiferent de cost, sau de ce se întâmplă. Căsătoria reprezintă un legământ irevocabil, sau o înțelegere ce nu poate fi ruptă.

O căsătorie în voia lui Dumnezeu, implică o verticalitate absolută a fiecăruia în parte, în relația lui cu Dumnezeu. Fără ca această relație pe verticală cu Tatăl ceresc să fie bună, cei căsătoriți nu se pot aștepta ca cea de pe orizontală dintre ei să fie bună. O astfel de căsătorie înseamnă a aplica fără rezerve conceptele creștine de iertare și de toleranță, de rugăciune și de sacrificiu de sine. O bună familie este alcătuită din doi buni iertători.

Scopul lui Dumnezeu în căsătorie constă în unirea celor doi soți. Unirea dintre ei reprezintă împărțirea posesiunilor lor, părerilor lor, timpului lor, puterilor, talentelor, suferințelor și bucuriilor lor, a eșecurilor și a succeselor lor. Unirea dintre cei doi reprezintă căutarea binelui celuilalt, mai presus decât împlinirea celor personale și căutarea interesului personal (Efeseni 5:28).

Libertatea în căsnicie. Libertatea în general este noțiunea , care naște cele mai multe divergențe la nivel conceptual, filozofic, religios și social. Trăirea în libertate absolută nu este posibilă în afara ordinii și legii.

În căsnicie, există două legi fundamentale: legea iubirii și legea respectului reciproc. Împotriva acestor legi nu există constrângere, pentru că ele vor îngădui întotdeauna jocul liber al părților în interesul echilibrului, în care orice deviere poate fi adusă la omogenitate funcțională.

Ce înseamnă să respectți aceste legi ale căsniciei? Înseamnă să știi să renunți la plăcerea ta personală în favoarea unei bucurii comune; înseamnă să știi să-ți alegi povara, nu să fugi cât mai departe de ea; înseamnă să știi să transformi chiar și eșecurile în oportunități; înseamnă să înveți să ascuți și cu inima, nu doar cu mintea; înseamnă să-ți asumi responsabilitatea cuvintelor “te iubesc”, nu să spui “ te iubesc” ca să scapi de responsabilitate; înseamnă să dai valoare celuilalt nu numai pentru ce este el, dar și pentru ceea ce semnifică el pentru tine; înseamnă să știi să pui frână atunci când știi că viteza cu care mergi îl va speria sau îl va lăsa în urmă pe celălalt, tu ajungând la destinație de unul singur; înseamnă să știi să-ți construiești fericirea împreună cu celălalt, nu pe celălalt sau pentru celălalt; înseamnă să poți rămâne tu însuți fără ca aceasta să-l provoace pe celălalt la depersonalizare; înseamnă să accepți că diferențele dintre voi nu sunt motive de luptă ci de împlinire; înseamnă să poți lua singur decizii în ceea ce te privește personal, și să-i lași și celuilalt această libertate. Dar pentru a împlini toate acestea, trebuie mai întâi de toate să-ți faci timp pentru fiecare.

Da, într-adevăr în căsnicie ai libertate să faci sau să nu faci aceste lucruri. Dar mă întreb, nefăcându-le, oare care va fi măsura fericirii tale? Sau vei prefera să stai în închisoarea egoismului și nefericirii, continuând să atribui “constrângerii” căsniciei, eșecul tău personal?

Viața de căsnicie oferă la modul cel mai real, posibilitatea trăirii libertății și a fericirii în cele din urmă. Despre libertate ne vorbește și Apostolul Pavel în Epistola lui către Galateni. Purtând și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, El ne îndeamnă să trăim în dragoste: “Fraților voi ați fost chemați la slobozenie (libertate). Numai nu faceți din slobozenie (din libertate) o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste”. “Căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Galateni 5:13, 14).